

Marosi Miklós

Laudáció

Tima Zoltán akadémiai székfoglalójához (2015.01.30)

Tima Zoltán akadémiai székfoglalójának címe, az „50-25-12,5” első látásra arra utal, mintha szerzője a számmisztika híve lenne. Ismerem, bizonyíthatom, hogy e címadás csupán a véletlenek szerencsés összeállása, sőt még kicsit sántít is, hisz e pillanatban az utolsó szám, a 12,5 már talán túlhaladottá is vált.

35 éve vagyok állandó résztvevője, tagja a Budapesti Műszaki Egyetem Építészmérnöki Kara Államvizsga Bizottságának, módom volt megismerni a frissen végzett építészhallgatók képességeit, s lehetőségem is arra, hogy egy-egy kiugróan tehetségesnek vélt szigorló építészt irodánkba, műtermembe, a Középülettervező Vállalathoz csábítsak.

Ezek egyike volt Tima Zoltán.

1989-ben sikerült megismernem a pécsi születésű fiatalembert, orvos szülők gyermekét, aki felmenőik között építésszettel foglalkozókat nem tart nyilván. Diplomafeladatának helyszínét is Pécsről választotta, a Tettye-Havihegyi Panzióját, máig emlékszem, a helyi rác emlékekről és a barát-apáca cserépfedésről készített jóízű, jó kezű tollrajzokkal illusztrálta. A diplomatervet a MÉSZ diplomadíjjal jutalmazta.

A hétköznapi műtermi munkába szinte azonnal beilleszkedett, rövid időn belül a folyó munkák nevesített tervező munkatársává vált, mely az akkori nagy létszámú tervező vállalatnál korosztályán belüli gyors kiemelkedését eredményezte. Szakmai előrelépését nagyban segítette határozott jó fellépése, megjelenése, szakismerete, kiváló nyelvtudása is.

Meggyőződésem, hogy az egyetemi képzést az általunk nagyra tartott mesterektől szerzett tapasztalatok tehetik csak teljessé. Mindannyian, akik ma a KÖZTI-ben stúdiót vezetünk, jelentős életművet teremtő mestereink, mint Jánossy György, Zalaváry Lajos, Farkasdy Zoltán, vagy Hofer Miklós nélkül nem itt tartanánk, de sok értékes tapasztalathoz juthattunk az oktatásban való közreműködésben, vagy a Mesteriskola foglalkozásain is.

Tima Zoltán türelemmel végigjárta elődei útját, s önállóan elért eredményei hamarosan meg is mutatkoztak. Pályázati sikereit, megvalósult alkotásainak bemutatását, az értük kapott elismeréseket, díjakat a székfoglaló dolgozat tartalmazza, azokra nem kívánok itt kitérni.

A rendszerváltás a tervező szervezeteknél is sok átalakulást okozott. Mi mellett döntöttünk, hogy szaktervező társainkkal együtt maradunk, máig kérdéses, ez volt-e a bölcs megoldás.

Lassacskán, ahogy az egy jó családban is elő szokott fordulni, Tima Zoltán a „fejünkre nőtt”, ezért 2000-ben stúdióvezetővé kinevezésével lehetőséget biztosítottunk számára az önálló életre. Azóta is maga választotta munkatársaival dolgozik, sorozatban megvalósult épületei jó referenciaként folyamatos munkaellátást biztosítanak számára.

Az építészeknek adható szakmai elismerések többségét már besöpörte, a Budapest Építészeti Nívódíj, a Pro Architectura díj, az Ybl Miklós-díj méltó tulajdonosa, s még csak 50 éves!

A Magyar Művészeti Akadémia Építész Tagozata a köztestületté váláskor néhányunknak lehetővé tette, hogy tanítványunkat, utódunkat a tagjai közé választhassa. Én Tima Zoltán bevételezését javasoltam, akadémikus társaim jóvoltából 2013-ban rendes taggá nyilvánítottuk.

E gesztusért természetesen nem várható hála, nem is tarthat rá senki sem igényt, mégis örömmel és megelégedéssel figyelem tudatosan épített karrierét, egyre jelentősebb műveinek megvalósulását, s különösen büszke vagyok arra a 0,5-re, mely reményeim szerint a Magyar Fotóművészeti és Építészeti Múzeum díjnyertes tervét, s reménybeli megvalósulását jelenti.